

1. Їжа, розкішна їжа

Оце ж бо я лежав долілиць у дощовій калюжі посеред Центральної вулиці, з собакою на спині. Стрілка стискала у щелепах смажене курча й була страшенно задоволена собою. Я заплющив очі й застогнав. Хіба могло щось бути гірше? Ще й як.

– Звідки ти взяла це курча? – просичав я.

Вона, звісно, нічого не відповіла. Мала бо повен рот. Та їй цього й не потрібно було, бо відповідь сама вже неслася до мене – у вигляді величезного здорованя з тілом фургона-монстра. Стрілка лише зиркнула на цю людину-вантажівку і шурх! Вона щеєла разом зі своїм обідом. Чкурнула, ніби нею вистрілили з гармати, тільки ще швидше.

– Стрілко! – заволав я.

Чолов'яга-фургон різко загальмував переді мною. Був він яскраво-червоний, а верещав і репетував так, ніби в нього відвалилися всі вихлопні труби.

– То був твій собака? – загорлав він.

Ковть! Треба щось негайно вирішувати. Казати правду чи клеїти дурня?

Я глянув на випнуті м'язи здорованя. На його розпухлу люту пику. Вирішив клеїти дурня, бо інакше міг би пропасти тут ні за цапову душу, а я ж навіть не склав ще заповіту.

– Отой собака? Ні, – пискнув я.

– Ти його, тобто її покликав. Якщо вона не твоя, звідки ти знаєш, як її звати?

— Е-е... я її вже бачив раніше. Вона тут гасає скрізь. Не знаю, чия вона, але я чув, як хтось її кликав, і запам'ятав ім'я. Вона напала на мене. Стрибнула ззаду і штовхнула в калюжу. Я мокрий як хлющ. Мама здуріє.

Чолов'яга глянув услід хмарі куряви, що віддалялася.

— От клята, вкрала мое курчатко. Я щойно його купив. Поцупила прямо з торби. Це був мій обід.

— От собацюри, — прохрипів я. — І що з ними робити? Одні тільки прикроці.

Здоровань пильно до мене придивився.

— Вона справді не твоя?

— Та якби я мав такого собаку, це була б справжня трагедія, — зазначив я, відчувачи неабияку втіху, бо цього разу анітрохи не клеїв дурня. Це була свята правда.

Чолов'яга, заспокоюючись, похилив плечі й почухався.

— Прямо з торби, ціле смажене курчатко... тю-тю. І що мені тепер робити?

— Може, купить собі ще одне, — запропонував я.

Чолов'яга вигнув брови й кивнув.

– Мабуть, так і зроблю.

Він щось прогарчав, хвицьнув здоровенною ножиською повітря, а тоді почала павгеть вулицею.

– Якщо колись побачиш ту псюру, дай їй від мене добрячого копняка, – порадив він мені на прощання.

Дати Стрілці копняка? Ніколи в житті! Стрілка була найкращою у світі собакою! Просто інколи вона бувала трохи непередбачуваною. І безконтрольною. І сиділа всім як кістка в горлі. І коїла всілякі злочини, й багато чого іншого. Та все одно її не можна було не любити – принаймні я б цього не зміг. Стрілка – найрозумніша собачка з тих, яких я знаю, а знаю я, ну, щойнайменше двох собак. Вона, мабуть, найрозумніша в усій Собаколандії.

Коли я прийшов додому, Стрілка сиділа вже там на сходах, життєрадісно вишкірившись, а довкола неї лежали курячі кісточки.

Мама вистромила з вікна голову й суворо повідомила.

– Треворе, вона притягла додому смажене курча. Знову щось украла?

– Мамо, вона ж не розуміє, що це крадіжка, – пояснив я. – Вона ж собака.

– Я її не пустила в хату... принаймні, не з тим курчатком. Примусила сидіти на дворі. Що ти з нею тепер робитимеш?

Як вам це подобається, коли батьки, опинившись у скрутному становищі, запитують у вас: що ВИ збираєтесь робити? Себе вони ніколи не запитують, правда? Якщо хочете знати, батьки повинні бути значно відповідальнішими.

– Може, це в неї такий життєвий етап, – припустив я. – Раніше вона ніколи не крапа харчі. Це почалося недавно. А винні в цьому ельзаські вівчарки Чарлі Смага.

Чарлі Смаг – це син місцевого поліцая, сержанта Смага. У них є вдома три ельзаські вівчарки. Три! Вони завжди ганяються за Стрілкою, а останнім часом просто не дають їй проходу, підбурювані, звісно, самим Чарлі. “Дивіться, он сніданок! – нацьковує він. – Уперед, гончаки смерті!” – Ви вже, мабуть, збагнули, що Чарлі зі своїм батьком аж ніяк не належать до найкращих моїх приятелів.

Так ось, пару тижнів тому вівчарки Чарлі оточили Стрілку за громадськими туалетами в парку. Вони гналися за нею через увесь парк, і я безнадійно відстав. Нічим не міг їй зарадити. Чув тільки гарчання і скавуління. Я був сам не свій. І тут раптом вівчарки вистрибнули з-за туалетів, а Стрілка вмить опинилася зверху, на дашку.

– Ату її, кусь! – знущався Чарлі. – Буде їй наука. Хоч би вони покусали її, таки добре покусали.

